

בית כנסת קיבוץ גלויות
נוסד 1975 רז"ה האזנים ויג"ר 5 ראשלי"צ

כולל רב פעלים "בן איש חי"

בראשות הרצה"ג חנן קבלן שליט"א
יוצא לאור ע"י אברכי הכולל הי"ו

מפטירין: "שובה ישראל"

במוצש"ק: ברכת הלבנה

יום ראשון ערב יום הכיפורים

תחילת הצום: 18:20, סיום הצום: 19:15
ר"ת: 19:52, א"א תחנון עד סוף החודש

האזינה

יום הכיפורים

הדלקת נרות: 18:23

מוצאי שבת: 19:18

מוצאי שבת ר"ת: 19:55

אם אתה מאמין שיכולים לקלקל, תאמין שיכולים לתקן !!!

והנחש כעת הוא ידיד ומציל, עכשיו הוא אומר הרי ה' כבר לא אוהב אותך, הרי כבר אין לך סיכוי לעולם הבא, אז לפחות תיהנה בעולם הזה, האומללות שאחרי החטא כל כך גדולה שהאדם מוכרח להתנחם במשהו, אצל הקב"ה כבר אמרו לו שאין לו סיכוי ובליט ברירה הוא מתנחם בזרועות אחרות, בכל מה שישכח לו את ה' לרגע... בזרועותיו של הנחש.

חטא, ייאוש, בדידות... זהו עומק ההתמכרות - אתה מעדיף להיות חלק מזה, כי פשוט אין לך כח, הפצע הסתבר, הכל שם אדום ורגיש עד שכמעט אי אפשר לגעת, עכשיו לא רק את ה' צריך לפייס אלא בעיקר את האדם עצמו, צריך להוכיח לו ולשכנע אותו שאכן החטא נמחה בתשובה, שאכן החטא ניתן לכפרה, שאכן הוא אהוב, ורצוי, נקי, וראוי, שכן הוא לא מסוגל לראות את עצמו ככה צריך להחזיר לו לאדם,

שלוש עשרה מידות של רחמים, ה' ה' א-ל רחום וחנון...ה' הראשון אני ה' לפני החטא, ה' השני אני ה' אחרי החטא לא זיתי, לא עזבתי, לא מאסתי, לא געלתי, אני כאן באותו מקום בדיוק, השוכן איתם בתוך טומאותם, רק תסתובב!! אנחנו חוזרים על שלוש עשרה המידות כל כך הרבה פעמים לא בשביל להזכיר לו, הוא זוכר, אלא בשביל להזכיר ולהחזיר לנו את מה שהלב ממאן להאמין ה', ה', לפני ואחרי זה אותו מצב בדיוק רק תסתכל!!

אם אחרי החטא היה האדם מרגיש שעדיין יש קשר בינו לבין ה', שהקב"ה חפץ בו אוהב אותו ודבק בו, ועדיין מחבק אותו, היתה הרגשה של שותפות אמיתית בבעיה, וכזו היא האמת, אבל האדם מקשיב להגיונו של הנחש, הוא מרגיש שבחטאו, הוא זה שחצה את הגבול, הוא פרס את הקשר, הוא לבדו הביא על עצמו את המצב, ועכשיו נדמה לו שהוא לבדו עומד בפני משימת התיקון, לגמרי לבדו מול כל השחור הזה, אז הוא מסובב את הפנים ומתחיל לברוח אל תוך עומק הביצה, האדם איננו יודע שה' יתברך רק רוצה שלא יברח כל כך מהר, שרק יושיט יד כדי שיהיה במה לתפוס אותו!

ביום כיפור אנחנו לא אמורים ואנחנו לא מסוגלים לעשות דבר, אנחנו בסך הכל אמורים להסתובב ולתת יד, אנחנו רק אמורים להפסיק את הריצה לעומק הביצה, אנחנו אמורים רק לתת את האופציה להוציא אותנו מהבוץ, אנחנו אמורים רק לסובב את הפנים, ולגלות שעדיין אנחנו חבוקים בזרועותיו של בורא עולם, אנחנו רק אמורים לשוב, לסוב על עקבותינו ולגלות שאיך שנסובב את הפנים איך שנתחיל לשוב, מיד מיד נגלה אותו! מחכה לנו ביד מושטת ביד מחבוקת ביד שמושכת אותנו החוצה, בכיפור צריך רק להסתובב ולהושיט יד וזהו התשובה לשוב אל ה'! במוצאי כיפור הכי חשוב לא לעזוב לו את

היד!!! [מתוך הספר איש במצולות] (הרה"ג ניר אריאל שליט"א)

אנחנו בבעיה קשה וסבוכה כל כך מסובכת ומבלבלת ומתעתעת שאני לא יודע מהיכן להתחיל לפרוס את הקשר, שאינני יודע איך להסביר לעצמי ולכם, לצורך העניין נקרא לבעיה היום שאחרי!

כולם שואלים יום כיפור הוא יום נורא ונשגב שבא לנו לבכות, יום כיפור אנחנו אנשים אחרים, אהובים וקרובים ומתרפקים על ה', הלוואי וכל יום היינו כל כך כל כך קרובים אבל מה יהיה עם היום שאחרי? מה יהיה עם המלה הנוראה הזו חטא, האם נוכל לשכוח אותה, האם אתה מצפה ממני לשקר לבורא עולם ולהגיד לו ש...

כשאדם הראשון חטא, הוא לא נענש על כך מיד, אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא, ואם האדם היה חוטא רק את החטא הזה יתכן שלא היו באים אליו בטענות, הבעיה מתחילה בהתמודדות שאחרי החטא, אז מתחיל הארס של הנחש לפעפע, ה' פונה אל האדם ושואל אותו אייכה... ה' בכבודו ובעצמו פונה אליך מתעניין בך שואל למצבך, אך האדם מתחבא וגרוע מזה הוא בורח, ומאשים את האישה והאישה מצידה, מאשימה את הנחש ואין מי שמוכן לקחת אחריות.

לפעמים ילד עושה משהו רע, וכשאמא באה בחמלה של אמא ושואלת אותו מה קרה, הוא יושב בצד בין המיטה לקיר היא מדברת אליו הוא מוריד את הראש, ולא עונה, לפעמים הוא גם צועק, ואפילו מתפרץ ומרביץ.

למה? לכאורה הוא מקבל את כל מה שיכול היה לקוות לו, לא רק שאמא לא כועסת היא אפילו באה ושואלת מה קרה, ואפשר להגיד סליחה וגמרנו, אבל הבושה עמוקה מדי, איך יכולתי לעשות דבר כזה? וגם אם אמא מוכנה לסלוח אני לא מוכן לסלוח על הפגיעה הזו בתדמיתי ובדמותי!! זו עצבות של שקר שאין ממנה בניין, יכולנו לכאורה לראות בה נטילת אחריות, ולצפות שממנה יולד הדחף לתקן את מעשיו, אך לא המודעות העצמית הגאה מביאה דווקא להתחמקות שפלה, להמשך התבוססות בבזך, החטא כל כך חמור, כבד, קודר, ונורא, שאני לא יכול לקחת את זה על הכתפיים שלי "כאיש אשר אימו תנחמנו כן אנכי אנחמכם" אומר ה' אני בא לנחם אתכם להגיד לכם שאפשר להתחיל הכל מהתחלה.

הנחש איננו יורד מעל הבמה, לאחר שפיתה את האדם לאכול מעץ הדעת, הארס שהטיל באדם ממשיך לפעול, כשה' פונה אל האדם, ואפשר לגמור הכל ברגע אחד של תשובה, בדיוק אז הנחש נכנס למחזור הדם של האדם ומתחיל לדבר, הוא אומר לו תראה באיזה מצב אתה נמצא, יש לך מושג מה ה' חושב עליך, אתה אבוד אין לך סיכוי, אין לך שום כח להתמודד עם זה, כמו אבר נשוק שמתנפח, מתחיל החטא לתפוח ולקבל כח וממושות - והאדם כבר ממש מעדיף שה' יעזבו לנפשו, שלא ידבר על זה, שלא ייחשף בכל קולונו, שלא יגעו באבר שכואב.

שבת שלום!

העלון יו"ל בחסות קרמי ביטוחים

"האזינו השמים ואדברה ותשמע הארץ אמרי פי"

האזינו השמים שאני מתרה בהם בישראל ותהיו אתם עדים בדבר שכך אמרתי להם שאתם תהיו עדים וכן תשמע הארץ (רש"י)

לשם מה זקוק השי"ת להעיד את השמים והארץ בישראל והרי הוא הדיין והוא העד בדבר. הנה הנביא ישעיהו אומר: "שמעי שמים והאזיני ארץ, בניי גידלתי ורוממתי והם פשעו בי". בגמרא (ע"ז ג.) נאמר כי כאשר ה' יתברך מבקש להעיד על ישראל שקיימו את התורה, טוענים כלפיו אומות העולם: כלום יש אב שמעיד על בנו.

כלפי כן אומר הנביא: "שמעי שמים והאזיני ארץ" - כדי שתוכלו להיות עדים בדבר. ואם תשאלו מדוע לא אוכל אנוכי לבדי להיות עד? כי "בניי גידלתי ורוממתי" - וכלום יש אב שמעיד על בניו ומה עוד? "והם פשעו בי" - חטאו הבנים נגדי, ואם כן אני גם בעל דין בדבר, ואיני יכול להעיד נגדם. (תפארת הגרשוני)

"ויאמר אסתירה פני מהא אראה מה אחריתם"

הקביה משגיח ומנהל את העולם בהשגחה פרטית. ומה שלפעמים נראית הנהגתו נסתרת ומכוסה כאשר צדיק ורע לו - רשע וטוב לו, הוא כדי לבחון את האדם ולהותיר לו בחירה חופשית. כי לולי זאת, לא היתה הרשות נתונה והיו מוכרחים לעשות הטוב והישר, ולא היו זכאים לשכר. לפיכך - "אסתירה פני מהם", למען - "אראה מה אחריתם". (משן חכמה)

"יערוף כמטר לקחי תזל כטל אמרתי כשעירים"

עלי דשא וכרביבים עלי עשב: רבינו האור החיים הקדוש מבאר, שהפסוק המשיל את התורה למטר, כשם שאי אפשר לחיות בלי גשמים, כך אי אפשר לחיות בלי התורה הקדושה.

והוסיף הפסוק והמשיל את התורה, 'כשעירים עלי עשב וכרביבים עלי דשא' - וידוע החילוק ביניהם, ש'שעירים' הם טיפות קטנים שיורדים על 'עשב', ו'רביבים' הם טיפות גדולות שיורדים על 'דשא', אבל טיפות גדולות על העשב אינם יורדים כיון שאין העשבים מתקיימים בהם והם מתקלקלים.

ומלמדת אותנו התורה, שהקדוש ברוך הוא דורש מאדם ללמוד תורה רק כפי יכולתו. ומי שלמד כל התורה חוץ מ'מעשה מרכבה' ויש באפשרותו ללמוד 'מעשה מרכבה' יהיה עליו תביעה בעולם העליון מדוע לא עסק ב'מעשה מרכבה'. לעומת זאת, יהודי שלא יכל ללמוד יותר מכמה פסוקים או משניות לא יהיה עליו תביעה, אם הוא למד את מה שיכול היה ללמוד, כי הקדוש ברוך הוא דורש מכל אחד רק כמה שהוא מסוגל להכיל ולקבל.

ויש בדבר הזה הקלה והחמרה, הקלה - למי שלא יכול יותר, והחמרה - למי שהיה יכול יותר, למרות שלמד הרבה, יקבל עונש על מה שלא למד.

"כי דור תהפוכות המה": כששואלים יהודי עשיר למה אין

רואים פניו בביהכ"נ והוא עונה אין לי פנאי אני עסוק במסחרי, כשבאים לבקש ממנו צדקה הוא טוען כיום העסק חלש ואין רווחים, שואלים יהודי עשיר למה הוא נוהג היתר בתעניות ואינו צם הוא עונה שהדורות חלשים כיום, כשבאים אליו לבקש נדבה עבור עניי בן טובים הוא עונה הרי הוא בריא ויכול לעבוד. (מנחת עני)

"צור ילדך תשי ותשכח קל מחוללך": ביאר "המגיד

מדובנא" פסוק זה על פי משל: ראובן נקרא לדין בפני בית משפט של גויים, ואף כי ידע כי הוא חף מפשע פחד מאד פן יעלילו עליו אנשי בלעיל עלילות שווא והוא יורשע בדין.

בצר לו פנה אל עורך דין ובקש ממנו עצה ותושיה כיצד יוכל להנצל ולצאת זכאי בדינו. השיב לו עורך הדין: יש לי אומנם עצה טובה, אך עליך להתחייב לשלם לי סכום נכבד כתמורה. אמר לו ראובן: אם אכן תועיל הצעתך ואצא זכאי בדין אתן לך ככל אשר תשית עלי. אמר לו עורך הדין: הסכת ושמע, כאשר תעמוד בפני השופט והוא יחל לשאול מה שמך והיכן אתה גר וכו' אל תשיב לו, ובמקום תשובה לענין תצפץ בצפצפה צפצוף ארוך וממושך.

הגיע יום המשפט ובשעה היעודה התיצב ראובן בפני השופט. כאשר נשמעה השאלה הראשונה מפי השופט, נהג ראובן הנאשם על פי העצה, ובמקום להשיב תשובה צפצף בצפצפה צפצוף ארוך. כך עשה גם אחרי השאלה השנייה והשלישית, עד שפקעה סבלנותו של השופט וישאל: החסר משוגעים אנוכי? וציווה לסלק את האיש מעל פניו מבלי לשופטו.

לאחר שיצא ראובן מבית המשפט שמח וטוב לב, פגש את עורך הדין. עורך הדין אמר לו: שמעתי שיצאת זכאי בדין, האם נכון הדבר? תחב ראובן את הצפצפה לתוך פיו ובמקום להשיב על השאלה, צפצף צפצוף ארוך. הוסיף עורך הדין ואמר: הגיעה השעה שתשלם לי את שכרי! שוב חזר האיש וצפצף צפצוף ארוך. התרגז עורך הדין ואמר לו: נבל שכמותך, הלא את העצה הזו אני נתתי לך כדי להנצל מן הדין, ועכשיו הנך מנצל את העצה הטובה הזו לרעתך!?

כך, אומר המגיד מדובנא, פונה התורה אלינו ואומרת "צור ילדך תשי" כלומר, הקב"ה נתן לאדם את כח השכחה כדי שישכח כל מיני צרות שעברו עליו ועל שאר בני אדם. אלמלא טבע זה היה האדם זוכר את כל המאורעות ועלול היה להשתגע מרוב צער ויגון. והנה באים בני אדם בטבע זה עצמו שחננם ה', לשכוח את ה'! זהו ותשכח אל מחוללך" והרי אין לך נבלה גדולה מזו. (אוצרות התורה)

יום הכיפורים בשער: שאל רבי ישראל מסלאנט ז"ל מדוע קבע הבורא יתברך שראש השנה יחול בתחילה וגורל יושבי תבל לא יוכרע, אלא בינונים תלויים ועומדים עד ליום הכיפורים, ואז במחילת העוונות יחתמו לחיים. הן לכאורה נאות היה שבתחילה יחול יום הכיפורים, יום מחילת העוונות וכפרת החטאים, ואז היינו באים לראש השנה טהורים וזכים, ונכתבים ונחתמים מיד לחיים טובים.

ותירץ, שיום הכיפורים אינו מכפר אלא עם התשובה, והתשובה דורשת את פתיחת הלב ומעיינות הרגש. והלב אינו נפתח בפתע פתאום, דרושה לכך הכנה רבה. רק לאחר הקדמת חודש הרחמים והסליחות, ראש השנה עם תקיעות השופר, תפילותיו, ועשרת ימי תשובה, רק אז נמצא את עצמינו מוכנים לגדלותו ורוממותו של יום הכיפורים, נמצא את עצמינו שבים בתשובה אמיתית, ובוהו אנו זוכים למחילה וחתימה טובה.

'שערי מחילה': מסופר על הרה"צ רבי יעקב אביו של הרה"ק רבי אהרן הגדול מקארלין ז"ע, ששנים רבות היה חשוך בנים רח"ל, וזכה בבן כזה שהאיר את עיני העולם על ידי מעשה שהיה,

במשך שנים רבות שימש רבי יעקב כשליח ציבור בביהמ"ד בימים הנוראים, שנה אחת בליל יום הקדוש ניגש כדרכו לתפילת 'כל נדרי' לפני התיבה, והאריך בתפילת הלחש של מעריב מעט יותר מהרגלו, דבר זה גרם לעורר כעסו של אחד העשירים שהיה מנכבדי הקהילה שנאלץ לחכות כל כך הרבה זמן על הש"ץ, והיה כאשר פסע רבי יעקב את שלש הפסיעות בסיימו להתפלל, ניגש אליו העשיר העונה עזות וחוצפה, וסטר לו על לחיו לעיני קהל ועדה, כשהוא נוזף בו בגאווה וכעס על שהקהל צריך לחכות כ"כ הרבה זמן, מיד רצו הקהל למחות באותו רשע אך רבי יעקב השתיק אותם, וכאילו לא ארע דבר התחיל לומר בנעימה את הפיוט 'יעלה תחנונינו מערב', וגם בסיום התפילה לא התייחס כלל לכל אותו המאורע, רק בירך את כל המתפללים בברכת 'גוט יום טוב' וחזר לביתו.

לאחר זמן מה בהיותו שוקד על תלמודו שמע דפיקות על הדלת, וכשפתח את הדלת עמד שם אחד מעשירי העיר, שביקש ממנו למכור לו את זכות הביזיונות שספג היום ברבים, אך רבי יעקב השיב בתום לב, שאינו יודע על מה הוא שח, כי כבר בתוך כדי דיבור סלח ומחל לאותו עשיר בלב שלם ובנפש חפצה, ואין לו עליו שום טינה והקפדה בלב ח"ו. בלילה ההוא חזה רבי יעקב מחזה אלוקים בחלומו, וגילו לו שבשכר וויתורו יזכה להוליד בן שיאיר עיני ישראל בתורה, ואכן כעבור שנה נולד לו הרה"ק רבי אהרן הגדול ז"ע שהאיר את העולם בקדושתו. (באר הפרשה)

"כל נדרי": בליל "כל נדרי" בבית מדרשו של הצדיק רבי שלום מבעלז ז"ע, עלה הצדיק על הבימה והכריז: במשנה במסכת שבת (פ' ב') נאמר: "שלושה דברים צריך אדם לומר בתוך ביתו ערב שבת עם חשיכה, עשרתם, ערבתם, הדליקו את הנר".

יש לפרש זאת כך - "ערב שבת עם חשיכה" הכוונה לערב יום הכיפורים בעת הערב שמש, זו היא השעה האחרונה לפני היום הקדוש בה יכול היהודי לתפוס את ההזדמנות האחרונה ולשוב בתשובה שלימה לפני הקב"ה, ועליו לזכור שלושה דברים:

"עשרתם" - כבר חלפו עברו עשרת ימי תשובה. **"ערבתם"** - כבר העריב היום הקדוש והנורא. **"הדליקו את הנר"** - כבר דולקים הנרות לכבוד היום הגדול. אף אנו נדליק את הניצוץ היהודי אשר בקרבנו ולא נדחה את עשיית התשובה עוד. כי אם לא עכשיו אז אימת!?

ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד: טעם לאמירת

"ברוך שם" בקול רם: כשעלה משה לרקיע, שמע למלאכי השרת שהיו מקלסין לקב"ה, ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד, והורידו לישראל. למה הדבר דומה, לאדם שגנב חפץ נאה מתוך פלטרין של מלך, נתנו לאשתו ואמר לה אל תתקשטי בו אלא בצינעא בביתך. אך ביום הכיפורים שהם נקיים כמלאכי השרת, הם אומרים אותו בפרהסיא, ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד. וכן כתב שו"ע. (מדרש רבה)

ר' שלום שבדרון זצ"ל אומר שאנו דומים למלאכים שלא אוכלים, ולבושים לבן, ושבעים מהסעודה הדשנה שאכלנו. א"כ מדוע בתפילת ערבית במוצאי יום הכיפורים יממה שלא טעמנו מאומה, אין אומרים בקול רם אלא בלחש? וענה, כי בליל הצום אף אחד לא חושב על האוכל - אז אתה מלאך, אך בסוף הצום הראש כבר באוכל, נו איך אתה מלאך? נזכור לכל השנה "במקום שמחשבתו של אדם שם הוא!"

'למען שמך ה' וסלחת לעוונינו כי רב הוא': ביאור

נפלא אמר רבינו יצחק לוריא האר"י הקדוש ז"ל על חובת הוידוי. על פי דברי הגמרא (ב"ק ע"ה.) שם מבואר שאדם המודה מעצמו - בקנס שהוא חייב לשלם - פטור. אולם נחלקו בגמרא רב ושמואל מה דינו של אדם המודה בקנס ואחר כך באו עדים שהעידו כי הוא חייב האם גם אז יפטר כיון שהודה לפני שבאו העדים. רב אמר פטור ושמואל אמר חייב.

על פי דברי הגמרא הללו אמר האר"י הקדוש מובן גם ענין הוידוי שאנו מתוודים ביום הכיפורים ומפרטים את כל עוונותינו. על ידי מעשה זה אנו דומים לאותו "מודה בקנס", שכן אנו מצדיקים עלינו את הדין ומוזדים במעשינו, ומן הראוי היה שניפטר מכל עוונש.

אולם לאחר שאנו מסיימים להתוודות בא השטן ומקטרג גם הוא ומפרט את כל מעשינו, ואם כן אנו דומים למודה בקנס ואחר כך באו עדים... אלא סיים האר"י לומר כבר נפסק להלכה כרב שמודה בקנס ואחר כך באו עדים פטור. ואם כך אף אם לאחר שהתוודינו בא השטן ומקטרג חלילה, אין בכך מאומה. וזהו ביאור הדברים "וסלחת לעוונינו כי רב הוא", לפי שנפסקה הלכה כרב, וכן"ל.

מעשה ברב אחד שראה אדם כופף קומתו ומכה על לבו בוידוי יום הכיפורים מכה אחר מכה ולא שם לבו למה שמוציא מפיו.

ניגש אליו הרב בחיוך ואמר לו: אל תדפוק, חבל על המאמץ, בעל הבית לא שם... אולי זו אימרה מבדחת, אבל נחשוב אף אנו האם כשאנו מכים על לבנו הלב נפתח? האם בעל הבית שם?...?

והמגיד מדובנא המשיך את המכים "על חטא" וליבם בל עמם, למוכר קמח המבקש למלא שקית על גדותיה. לאחר שהוא שופך מן הכף וממלא אותה, הוא טופח על צידה ומכה בה מעט כדי שהקמח יידחס וניתן יהיה להוסיף עליו עוד מעט.

כן הוא באנשים הממלאים את הלב בהבלים כל ימות השנה עד שהוא גדוש... מה הם עושים, מכים עליו באמרים "אשמנו בגדנו..." כדי לדחוס את ההבלים ולפנות מקום להבלים נוספים, ועל זה אמר הנביא ישעיה (א' ה') 'על מה תוכו, עוד תוסיפו סרה'.

"כי ביום הזה יכפר עליכם.. לפני ה' תטהרו": פירש

רבינו האלשיך ז"ל הן אמר הכתוב "האדם יראה לעיניים וה' יראה ללבב". ביום הכיפורים אנו לובשים בגדי לבן, עומדים בתפילה, כורעים בתחינה - כל זה נראה לעיניים, אבל הסליחה של הקב"ה תלויה בעיקר בליבנו, האם שבנו לפניו בלב שלם ובהכנעה גמורה ואמיתית. והלב גלוי רק לפני ה' יתברך. וזהו "לפני ה' - תטהרו".

אדם שנשפך מעט רוטב על מכנסיו והכתימם, לא יצא לרחוב לפני שינסה להעביר את הכתם במעט מים. אם הוא מוזמן לאירוע ודאי ישפשף את הבגד היטב עד שהכתם כמעט ולא יראה. אך אם יוזמן אל המלך. ובענין שהוא עבדו חיים או חלילה... ודאי ימסור את הבגד למכבסה מעולה עד שלא ישאר רושם מהכתם.

וזהו "לפני ה' תטהרו". יש לטהר את הלב מכל וכל לפני שבאים אל המלך. אבל מי יכול להיטהר לחלוטין, איה המכבסה שתכבס כך את ליבנו? הקב"ה בכבודו ובעצמו מוכן לטהרנו: כי ביום הזה יכפר עליכם לטהר אתכם מכל חטאותיכם, הוא בעצמו מנקה אותנו ומטהרנו כדי שנוכל לבוא ולהתייצב בפניו כראוי. אבל יש לכך תנאי אחד. המכבסה המעולה ביותר לא תכבס את הבגד אם לא ימסרו לה אותו... נמסור את ליבנו "לפני ה'" והוא יטהרנו.

"בינונים תלויים ועומדים..." העבודה שלנו עכשיו היא

עבודה קשה, עבודה של תשובה, הגמרא אומרת שבימים אלו זה זמן של החזרה בתשובה של הבינוניים, כי מי שזכויותיו מרובים כבר נגזר עליו בראש השנה לחיים, ומי שחובותיו מרובים כבר נגזר עליו מיתה. אך בינוניים אלה שמחציתם זכויות ומחציתם חובות הם עכשיו תלויים ועומדים עד יום הכיפורים אם למיתה או לחיים.

הקשה ר' איצ'לה בלאזר: ומה הבעיה בכך? אם חסר לו רק כדי שיהיה לו רוב זכויות ובשביל זה עד יום הכיפורים תולה לו? אם כן, שיעשה עוד מצווה אחת ויטה את המאזניים לצד הזכות, מדוע עליו להיות תלוי ועומד עד לאחר יום הכיפורים?

התירוץ לכך הוא: כי הרעיון מוטעה ביסודו. ראש השנה כבר חלף לו, אנו עומדים בשנה חדשה ובשנה חדשה החשבון של היום לא יוכל להשלים את החשבון של השנה הקודמת. על המצוות והעברות שעשיתי אני כעת לא יכול להוסיף, אני יכול להתחיל עם מצוות חדשות. הדבר היחידי שאני כן יכול לעשות עכשיו, היא תשובה. לתשובה יש כוח אדיר יותר ממצוות. איננו מבינים כיצד זה פועל, אבל תשובה יש בכוחה להכריע את כל החמישים אחוז עברות שהיו לאדם, זוהי המתנה שהקב"ה נתן לנו.

"בכולהו איחרטנא בהו": רועה צאן רעה את צאנו בכר

המרעה, ומשהרגיש בעייפות הניח את ראשו על מצע דשא ונרדם... הכבשים פנו לכל עבר עד שמצאו פירצה בגדר ונכנסו אל השדה הסמוכה, שם היה מרעה דשן וטוב ואכלו בכל פה. אלא שהיו אלה השדות של שר העיר, וכאשר ראו עבדי כבשים זרות רועות בשדותיו החרימו אותן בחצר ביתו של השר. כאשר התעורר הרועה משינתו גילה לתדהמתו כי כל הכבשים נעלמו... שאל וחקר והתגלה לו את אשר אירע בשנתו העריבה...

חשב הרועה איך לרצות את השר ושמע מידידיו שהיה מעשה כזה אצל רועה אחר, ופיצה וריצה את השר בשק סוכר גדול במתנה והשר סלח לו. שמח הרועה והעמיס על גבו שק סוכר והלך לארמונו של השר. הגיע לביתו ושמע שהשר נסע ורק ישוב למחרת. על כן הניח הרועה את השק על השולחן בחדרו של השר והלך לחצר ונטל את כבשיו. כאשר חזר השר אל הבית ושמע את אשר קרה, התקצף והתרגז מאוד, וביקש לקרוא מיד לרועה, בא הרועה כשהוא רועד לפני השר, צעק עליו השר: מה עשית? וכי חסר לי סוכר בבית? ענה לו הרועה המפוחד: עשיתי כקודמי שהביא שק סוכר ונתת לו את הכבשים...

שוטה שכמו! צעק השר: העיקר זו החרטה. הסליחה. הבקשות והתחנונים שביקש חבירך. יחד עם שק הסוכר שבא לרצות על מעשהו ראייתו שבאמת מתחרט ושוב לא יחזור על מעשיו. כן גם הנמשל, אמר המגיד מדובנא: להכות על חטא כפי שעשו קודמינו, אבל בלי לשוב באמת בתשובה. איך יסלח לנו הבורא יתברך. העיקר הם התחנונים מעומק הלב השבור, וחרטה על העבר יחד עם קבלה לעתיד שלא נשוב על מעשינו הרעים, אז יסלח לנו הקב"ה ויקבל את בקשותינו ותפילותינו.

'מחיתי כעב פשעיך וכענן חטאותיך': חכמינו ז"ל

תקנו לנו ביום הכיפורים וידויים רבים. והטעם לזה שהחטאים דומים לחבל הדלי שבאמצעותו דולים מים מהבאר. חבל זה הוא חזק מאוד אבל מרוב שימוש הוא מתבלה ונשחק עד שהוא נקרע. כך אף העוון הקשה והחמור, כשאדם מבקש עליו סליחה ומחילה שוב ושוב הרי הוא כלה ונמוחק כמו שנאמר "מחיתי כעב פשעיך וכענן חטאותיך".

ובענין זה סיפר אחד המגידים על אחד מבני קהילתו שהיה חולה מסוכן והגיע עד שערי מוות. הרופא אמר שהמשבר מתקרב, שיא המחלה, ואם יתחיל להזיע, חומו ירד והוא יבריא. ואכן ברחמי שמים החל החולה להזיע, והרופא הביע סיפוק רב.

שאלו הרב: החולה אמנם מזיע, אבל חומו לא פג. ענה הרופא: כאשר העגלה נוסעת הגלגלים מסתובבים. והיה אם הנוסע ישאל את העגלון: הרי הגלגלים נעים ומדוע טרם הגענו למחוז חפצנו? ישיב לו העגלון: הדרך ארוכה, אבל בכל סיבוב של אופני העגלה אנו מתקרבים ליעד. אותו הדבר עם החולה, ההחלמה היא ארוכה, אבל החולה עלה על דרך ההבראה. למד מזה הרב מוסר השכל: שבכל וידוי הלב הולך ומתרחק, העוונות הולכים ומתמוססים, ונמצאים על הדרך המובילה אל היעד לתשובה השלימה.

לנצל הזמן: רבי זאב אידלמן זצ"ל הביא משל לאדם שהיה מהלך בדרך ארוכה ונחוצה שזמנו יקר לו מאוד מאוד, ואחרי שהגיע למחצית הדרך התברר לו שיש כאן אוטובוס שמגיע לאותו מקום, ונסע עמו, ולפתע התברר לו כמה היה יכול להספיק בשעה אחת לעומת הליכה של שבועות ארוכים של הליכה שהלך ברגליו והצטער מאוד שלא היה לו את האוטובוס קודם.

הימים שלפנינו נאמר עליהם "קראוהו בהיותו קרוב", הקב"ה מתקרב אלינו, אפשר להשיג בקלות יותר מה שבימים רגילים קשה להשיג, צריך לנצל את ההזדמנות לבקש ליזכות לחיים למענה ה', חיים נעלים מרוממים.

מסופר על הגאון הצדיק רבי יהודה לייב חסמן זצ"ל מנהלה הרוחני של ישיבת חברון, שביום הכיפורים האחרון לחייו ירד אחרי תפילת נעילה לביתו כי נחלש מאוד מהתענית, וירדו עימו מניין מבחורי הישיבה כדי שיתפלל ערבית בציבור (-במנין). שמחתו על שזכה להשלים את התענית היתה עצומה ופניו היו מאירים. בשעה שהבחורים ישבו בביתו והמתינו שיגיע הזמן להתפלל ערבית, נענה ואמר: בהפטרות מנחה קראנו שיונה הנביא אמר לאנשי האנייה: "שאוני והטילוני אל הים". ויש לדקדק מדוע אמר יונה "שאוני" וכי אינו יכול ללכת לבדו עד לסיפון האנייה ושם יטילוהו הגויים לים, והיה אומר רק "הטילוני אל הים"? אלא דקדק במילה זו כדי להרויח את הרגע שיגביהו אותו, לדעת כי יש לו עוד רגע בחיים עד שיטילוהו לים! סיים הרב את דבריו הנרגשים ואמר: עלינו לדעת ולהבין שנשאר לנו עתה עוד רגע של קדושת יום הכיפורים, ננצל אותו כראוי! עוד רגע של התקרבות לבורא עולם!

מספר הגאון רבי שלום שבדרון זצ"ל (שכידוע היה עושה "תענית דיבור" מראש חודש אלול עד מוצאי יום הכיפורים). פעם אחת ניגש יהודי אל הרב ובפיו טרנוניא: מה יהיה איתי? מדי שנה בשנה אני הולך ביום הכיפורים לבית הכנסת, מתענה ומתפלל כל היממה. אבל משחולפים הימים הנוראים חוזר הכל לקדמותו והשפעתם אינה ניכרת על המעשים, הכל נשאר כשהיה.

השיב לו הרב: אל לך לדאוג. הבה אמשול לך משל: לאדם שחופר בור באדמה רכה, הוא חופר ומוציא מהבור ערימות עפר, אולם מאחר והאדמה רכה העפר מתפורר וגולש בחזרה אל תוך הבור וממלא את החפירה. כתוצאה מכך נאלץ החופר לחזור ולחפור פעם שניה ולעיתים אף פעם שלישית או יותר עד שיצליח במשימתו.

אם נשים לב נבחין שישנו הבדל בין החפירה הראשונה לבין החפירות הבאות, כי בעוד שהחפירה הראשונה דורשת מאמץ גדול, הרי שבכל פעם שחופר מחדש, מלאכתו נעשית ביתר קלות. וכך נמשך הדבר עד שהעפר שוב אינו חוזר למלא את הבור.

כך הם פני הדברים באשר ליהודי באשר הוא שם, ביחס לעבודת יום הכיפורים שלו. נכון הדבר שמדי שנה חוזרים אנו וחופרים בעפר שלנו, דהיינו הגוף והחומר, אך אינה דומה "חפירה" ראשונה לאלה הבאות אחריה. חופרים וחופרים עד שהגוף מתרכך כפי שראוי להיות.

לפני ה' תטהרו! אמר הצדיק בעל "ישמח משה" זצ"ל: אדם שנשפך מעט רוטב על מכנסיו והכתמים, לא יצא לרחוב לפני שינסה להעביר את הכתם במעט מים. אם יוזמן לאירוע, ישפוף את הבגד היטב עד שהכתם כמעט לא יראה. אך אם יוזמן אל המלך - ובענין שהוא בעבורו חיים או מוות - בודאי יסור את הבגד למכבסה מעולה עד שלא יישאר רושם מהכתם.

וזהו: "לפני ה' - תטהרו". יש לטהר את הלב מכל וכל לפני שבאים אל המלך. אבל מי יכול להיטהר לחלוטין? איה המכבסה שתכבס כך את לבנו? הרי לנו בשורה נפלאה: הקדוש ברוך הוא בכבודו ובעצמו מוכן לטהרנו: "כי ביום הזה יכפר עליכם, לטהר אתכם מכל חטאתיכם!" הוא עצמו מוכן לטהרנו, כדי שנוכל לבוא ולהתייצב לפניו. אבל יש לכך תנאי אחד: המכבסה המעולה ביותר לא תכבס את הבגד, אם לא ימסרו לה אותו... נמסור את לבנו לבוראנו, והוא יטהרנו! (שערי ארמון)

"ביום צום כיפור יחתמונו": מעשה בכפרי אחד ששם פעמיו ללכת לעיר הגדלה. הלך והלך והדרך נראתה בעיניו מתמשכת עד אין סוף. פגש הכפרי באיכר שבא לקראתו. פנה אליו הכפרי ושאל: אמור נא לי בעוד כמה זמן אגיע לעיר? אני יודע, השיב האיכר. המשיך הכפרי בדרכו והנה שומע הוא את קולו של האיכר: בעוד כשעה תגיע לעיר! תמה הכפרי: זאת מנין לך? והרי רק לפני רגע אמרת שאיך יודע. השיב לו האיכר: אכן כן, כאשר שאלת אותי מתי תגיע לעיר לא ידעתי מה הוא קצב הליכתך, מהירה או איטית, על כן השבתי שאני יודע. אולם עכשיו כאשר ראיתי כיצד אתה צועד יכולתי להעריך כי בעוד שעה תגיע לעיר. כן הוא גם הנמשל. האדם שב בתשובה בראש השנה אלא שאז עדין קשה לאמוד את דרכו האם יתמיד במעשיו הטובים ולא ישוב לדרכו הרעה חלילה... על כן גזר הדין לא נחתם אלא לאחר עשרת ימי תשובה כאשר מגיע היום הקדוש, יום הכיפורים, וכבר נראה כי אדם זה יתמיד בהנהגותיו הטובות, על כן מן הראוי לחותמו לחיים טובים.

"ועניתם את נפשותיכם": העניין נתבאר היטב במשנת הרה"ק רבי לייבל איגר זי"ע שכותב וזלה"ק: לא נמצא עוד שיהיה מצוה בשום זמן על אכילה כמו בערב יום הכיפורים, הגם שיש מצוה על אכילת מצה, מ"מ אינה על ריבוי אכילה, כי די בכזית מצה בלילה הראשונה שהכתוב קבעה חובה, ותיכף ביום הסמוך לו המצוה להיפך, להתענות בכל הה' עינויים, שזהו ענין פלא.

כי זהו עיקר המכוון, שאין לנו שום דעת והשגה מצד עצמינו, רק אנו נמשכים אחר רצונו יתברך, אף שאין אנו יודעים כלום אנו סומכים עליו יתברך שבוודאי רצונו וחפצו יתברך רק להיטיב לנו. כמו התינוק המשכיל, שאין משתמש בדעת עצמו כלל, רק בדעת אביו, שאם נותן הכף לתוך פיו הוא אוכל, וכשמונע ממנו הוא גם כן מרוצה מאוד, כי הוא סומך על דעת אביו.

ועל זה מורה ענין ב' ימים האלו, שלא להמשיך אחר הנאות עצמו, וגם שלא לחשוב שזו תכלית המכוון לענות עצמו, כי יש עת שרצונו יתברך הוא שנאכל ונשתה דייקא, רק למשוך בהכל אחר רצונו יתברך, בלי דעת והשגה מצד עצמו כנ"ל, וזהו להפליא. (תורת אמת)

קדמי ביטוחים

המרכז הארצי

סדר תיק ביטוח

חיים. פנסיה. משכנתא

תאונות אישיות. אובדן כושר עבודה

מחלות קשות. בריאות. סיעוד.

5 דקמ אלף אלף ואקסליס פיורט

2770 * מתקשרים ומרוויחים...

לע"נ: ר' משה בר גיימול,
מרת רחמה בת ביחה,
ר'אברהם נתניהו בר אסתר
רוזה וניסים בני רחמה ז"ל

לעילוי נשמת
קלוד מכלוף בן חסיבה
מיכל בת רינה
זקלן בת ממו ז"ל

לעילוי נשמת
ר' יצחק ונונו בן ממו
ראובן פרץ בן שמחה
רחל בת זהבה ז"ל

לעילוי נשמת
אידה בן זקן בת קמרה,
שמעון ונונו בן ממו, פולת
נוטא דון בת קמרה, אברהם
שלום (חבר) בנע בן קמרה

לרפואה והצלחת
אליס ונונו בת קמרה,
יונה בת אסתר, אראלה
בת לילי, אריאב בן שרה

לרפואה והצלחת
אהרון רונן בן אליס
יצחק ונונו ומשפחתו